

Harmadik rendkívüli kiadás (ára 2 fillér)

az „Ujság“ 106-ik számához.

Kolozsvár, 1902.

IV. évfolyam 107. szám.

Péntek, Április 18.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre.....	24 kor.	12 frt.
Félévre.....	12 kor.	6 frt.
Negyedévre.....	6 kor.	3 frt.
Egy hóra.....	2 kor.	1 frt.
Egyes szám.....	8 fill.	4 kr.
Vidékre.....	10 fill.	5 kr.

Megjelenik mindennap korán reggel.

Ünnep és vasárnap után is.

UJSÁG

POLITIKAI NAPILAP.

SZERKESZTŐSÉG ES KIADÓ-
HIVATAL

Egyetem-utca 7., (Lycenm-nyomda.)

HIRDETÉSEK DIJA:

Négyszög centiméterenként 8 fillér.

Iparosok és kereskedők kedvezményben
részesülnek.

Nyiltér soronként 40 fillér.

A pénzes levélhordó gyilkosai az esküdtsek előtt.

Főtárgyalás a redutban.

— Saját tudósítónktól. —

Kolozsvár, ápril 18.

Második nap.

A postás gyilkosainak monstre bün-pörében ma folytatta az esküdtsek a tárgyalást. A tárgyalási terem és környékének külső képe csak annyiban változott, hogy az érdeklődés nagyobb mérvet öltött. Különösen a hölgyközönség jelent meg nagy számmal a tárgyaláson.

A vádlottakat reggeli fél nyolc óra-kor kocsin szállították az ügyészség fogházából a tárgyalási színhelyére: a Redoutba. A Kismester-utczában óriási néptömeg várta az érkezőket. A rendet a bejáratoknál rendőrök tartják fenn.

Az elnök a tárgyalást pontban 8 órakor nyitotta meg. A vádlottak bevezetése után folytatták a tanukihallgatásokat.

Tanukihallgatások.

Az első tanu a már tegnap kihallgatott **Hörr** Frida, Friedrich jegyese volt. A gyilkosság alkalmával elkobzott fejsze tulajdonosának megállapítására vonatkozólag hallgatják ki ismét.

Fölmutatják neki a fejszét, melyet tegnap szülei nem ismertek fel. A leány magukénak vallja, de nem tudja határozottan, hogy vajjon csakugyan az övék.

Várady védő: Uj volt-e a fejsze, avagy rozsdás?

Tanu: Nem volt rozsdás, de nem tudom biztosan, hogy a mienk-e.

A bíróság elrendeli a birói szemlét az íróasztalra vonatkozólag és erre **Bokor** birót és **Wass** jegyzőt küldi ki. A szemle idejét délután 4 órára tűzi ki, és arra **Várady Aurél** dr. védőt is beidézi.

Elnök: (Friedrichhez) Mi volt az egyezség a pénzt illetőleg?

Friedrich: Megosztjuk hárman.

— Mikor Bürger leasett, már elvehette volna tőle a pénzt, mert hiszen tehetetlen volt magával.

— Nem volt tehetetlen, kiabált és én nem akartam, hogy rájta kapjanak.

— Mi volt az egyezség Szőcseszel?

— Ő elviszi a pénzt és aztán Szabóval együtt elosztjuk.

A következő tanu: **Hermann Gyula** nem jelent meg. Elnök elrendelte elővezetését. Addig is Molnár Károly tanut hallgatják ki.

Elnök: Dolgozott önnél Friedrich?

Tanu: Igen, 1898. októberétől fogva hat hónapon keresztül.

— Milyen munkás volt?

— Közepes, hanyag, miért el is bocsátottam.

— Szőcsöt ismeri?

— Nem.

— Mennyit keresett Friedrich?
— 1 frt 70 kr. volt a napidija, azonkívül darabszámra is dolgozott.

Elnök: (Friedrichhez) Friedrich, igaz-e ez?

Friedrich: Nem voltam hanyag, csak a munkatársam ügyesebb volt s így én hanyagnak tüntem föl.

A tanut megesketik.

Ezután **Komáromi** Jánost hallgatják ki.

Elnök: Dolgozott-e önnél Friedrich és Szőcs?

Tanu: Igen, 1900-ban.

— Mindkettő egyidőben?

— Szőcs előbb.

— Milyen munkás volt Friedrich?

— Közepes, a hétfői napokon kimaradt.

— Sokat keresett?

— Hét-nyolc frtot hetenként.

— Hát Szőcs?

— Az is, de ő már pontosabb volt, csak néha-néha maradt ki.

— Miert lépett ki Friedrich?
— Nem voltam meglegedve vele.

Elnök: (Friedrichhez) Hallotta, azt mondják, hogy hanyag volt!

Friedrich védekezik.

Elnök: (Szőcshez) Mit szól maga ehhez?

Szőcs: Hát bizony egy kicsit hanyag voltam.

Hunwald dr. védő: (Tanuhoz) Igaz, hogy perlekedtek Friedrichhel?

Tanu: Igaz.

Ügyész: Miféle per volt az?

Tanu: Azt akartam, hogy fejezzen be egy munkát a melyet magára vállalt, de ő nem akart dolgozni. A pert én nyertem meg.

— Ki indította azt?

— (Friedrichre mutatva.)

Ó!

Tanut megesketik.

Kerekes Mihály tanut hallgatja ki most az elnök.

— Dolgozott önnél Friedrich?

— Egy héti.

— Miert ment el öntől?

— Nem volt megfelelő neki a munka.

— Nem mondott fel?

— Nem, mert csak egy héti volt nálam alkalmazva.

— Milyen munkásnak bizonyult ez idő alatt?

— Jó munkásnak.

— Hát Szőcs?

— Hat hónapig dolgozott nálam. Korrekt, jó munkás volt, nem is volt még olyan munkásom. Még azt sem mondta nekem soha: „Nem igaz!”

— Felkerestette-e őt?

— Személyesen voltam nála! Ő tényleg feküdt.

— Mennyit keresett hetenként?

— Napibére 1 frt 40 kr. volt. Időn-tul és vasárnap végzett munkáért külön fizettem.

— Volt mindig pénze?

— Volt, nem akadt meg soha, — talán egyszer történt meg, hogy 1 korona előleget kért.

— Mikor ön egyszer felkereste Szőcsöt, nem találkozott nála Friedrichhel?

— Nem.

— Nem látott Friedrichnél soha pénzt?

— Igen. Nálam kereste egyszer Szőcsöt, de nem találta és ekkor mulatni hívott engem.

— Nem tett említést önnek valami 150 frtról?

— Igen, azt mondta: anyámtól 150 frtot kaptam.

— (Friedrichhez) Milyen pénz volt az?

Friedrich: Az a 30 frt, a mit akkor Szabótól kaptam.

Szőcs igaz a mit a tanu mond?

— Igaz kérem.

— Kerekes ur nem hallott-e valamit arról, hogy Barabásék kerestették Szőcsöt a Fehér bárányban?

— Igen, hallottam a dologról. Mikor Barabástól kérdeztem, azt mondta, **Mérára** ment.

Hunwald dr. védő: Ha ön valami utasítást adott Szőcsnek, megváltoztatta-e ő ezt az utasítást?

— Soha, mindig engedelmeskedett.

Ötvös dr. védő: Határozottan emlékezik, hogy Barabás Szabótól hallotta azt, hogy Szőcs falura ment?

Tanu: Igen, azt mondta, hogy Szabóéknál hallották, hogy Szőcs falura ment. Tanut megesketik.

Hermann Gyula tanu elővezetése megtörténvén, őt hallgatja ki a törvényszék.

— **Elnök:** Dolgozott önnél Friedrich?

Tanu: Igen, a mult év márciusában.

— Hogyan dolgozott?

— Darabszámra.

— Mit kereshetett hetenként?

— 9—10 frtot, de legrosszabb esetben is 6 frtot.

— Milyen munkás volt?

— Jó.

— Szorgalmas volt-e?

Nem, hanyag volt és azért bocsátottam el őt.

Szőcs is dolgozott önnél?

— Igen, jó és csendes munkás volt. Jó keresete is volt, átlag 9 frtot keresett hetenként.

— (Friedrichhez.) Igaz, a mit a tanu mond?

— Friedrich: Azért mentem el tőle, mert nem akart koszt nélkül munkát adni.

Tanu ezután szemébe mondja Friedrichnek, hogy hanyag munkás volt.

Szőcs Hermannak ad igazat és azt mondja: Friedrichnek, hazudik. Tanut megesketik.

Nyiri Gyula tanut hallgatják ki ezután.

Elnök: Friedrichhel együtt dolgoztak?

Tanu: Igen, Molnárnál, hat hónapig.

— Milyen munkás volt?

— Megfelelő, közepes.

— Milyen természetű ember?

— Az üzletben jó volt, hallásból tudom azonban, hogy kötekedő természetű.

— Szorgalmas volt?

— Hát ugy a hogy, néha hétfőn kimaradt.

— Szőcseszel nem dolgozott?

— Nem.

Tanút megesketik.
A következő tanu Fülöp András volt.

Elnök: Hol dolgoztak együtt Friedrichchhel?

Tanu: 1898-ban és 900-ban Rimócinál.

— Mennyi ideig?
— Két-három hónapig.
— Milyen munkásnak ismerie?
— Közepesnek, nem volt épen nagy szakértő.

— Szorgalmas volt?
— Nem volt épen hanyag, eléggé törekedett.

— Szőcsesél dolgozott?
— Nem.

Tanút megesketik.
Baumzweig Samu tanu nem jelent meg, elrendelték elővezetését.

Az elnök fölmutatta az utalványokat, melyekkel Friedrich a pénzt a postára tette.

Elnök: (Friedrichhez) Ki tudott arról a két utalványról?

— Szőcs is, Szabó is.
— Előttük írta meg?
— Igen, az ablakon. Szabó még vállalkozott arra, hogy a második utalványt ő írja meg.

Miért irt szöveget is az utalványra?

— Mert ez a szokás.
— Ezzel félre akarta vezetni a postást ugy-e?

— Nem, csak odairtam, mert ez a szokás, de semmi különös czélom nem volt vele.

Ezután a **Szabó István** bűnrészes ségét bizonyító tanuk kihallgatása következett volna.

Egy esküdt, a Szabóra terhelő tanuk kihallgatásának megkezdése előtt, **Boskovitz** látszerésznek a beidézését kérte. Elnök elrendelte Boskovitz beidézését.

Az ügyész kéri az elnököt, hogy pontosan állapíttassék meg az a körülmény, hogy ki írta meg a 2. utalványt. Az iratokból az tűnik ki ugyanis, hogy Friedrich eleinte magára vállalta, hogy mind a két utalványt ő írta meg.

Elnök felteszi a kérdést, Friedrich azt mondja, hogy igenis a második utalványt Szabó hozta s ő is akarta megírni.

Szőcs miudenben megerősíti Friedrich vallomását.

Szabó mindent tagad.
— Koholmány az egész! kiáltja, mikor megkérdezik.

Az elnök elrendeli Szabó és Friedrich szembesítését.

Friedrich logikusan és folyékonyan beszéli el az esetet, szemébe mondja vallomását Szabónak, ki ismét tagad.

— Hazugság barátom! Nem igaz barátom!

— Hiszen 3 koronát te adtál nekem.
— Nem igaz!

Szőcsöt is szembesítik Szabóval. Szőcs szintén szemébe mondja Szabónak az utalvány történetét.

— Nem igaz! Ti csak összebeszéltek, hogy engem, szegény családos embert tönkre tegyetek!

Lukács Adolf dr. esküdt kérelmére elnök megkérdezi Szabótól:

— Hát 14-én hol töltötte a délutánt, ha nem volt otthon az utalvány kiállításánál?

Szabó mesélni kezd s hosszan beszéli, hogy hol merre járt.

Broz Béla a következő tanu:

Elnök: Találkozott-e Ön Friedrichchhel a tett elkövetése előtt?

Tanu: Nem.

— Nem beszélt Friedrichhél arról, hogy anyjától pénzt kapott?

— Nem.
— Mikor Szőcsöt Barabás kereste, Szabóval beszélt-e?

— Nem tudom biztosan, de azt tudom, hogy Szabónál keresték.

— Beszélte önnek Kerekes, hogy Friedrichnél pénzt látott?

— Igen mondta. Még ebédnél meg is mondta, hogy Szőcs és Friedrich Bürgert legyilkolták.

Elnök: (Szabóhoz). Ez a tanu úgy

hallotta, hogy ön beszélte, hogy Szőcs MÉRÁBA ment. Ne tagadjon hát annyit.

Szabó. Lehet, hogy járt nálam az öreg, de kérem én nem is ismerem őt.

— De nem mondhatta meg más, hiszen más nem tudta azt.

— Nem tudom méltóságos elnök ur! Én nem mondtam.

Hunvald dr. Mit tud tanu Szőcsről?

Tanu: Én tisztességes és becsületes embernek ismertem,

Tanút megesketik.
Barabás Samuné és Szabó Károly tanu vallomása.

Elnök: Mennyi ideig lakott Önök-nél Szőcs?

Tanu: Öt hónapig.

— Milyen ember volt?
— Nagyon csöndes jóra való ember.

— Mikor ment el önöktől?
— Egy vasárnap délelőtt.

— Tudakozódtak utána?
— Igen. Kedden délelőtt.

— Mit mondott akkor az öreg?
— Hogy egy fiatal ember azt mondta, hogy elment munkát vállalni egy faluba valami Ferenc nevezetű emberrel.

— Hány napra rá történt a gyilkosság?

— Másnap.

— Kerekes kereste-e Szőcsöt magoknál.

— Igen, nálam volt, de én nem voltam akkor otthon.

Elnök: Igaz-e Szőcs, a mit a tanu mondott?

— Igaz.
— Ön tanította be Szabót arra, hogy mit mondjon?

— Igen.

Elnök (tanuhoz): Nem hallotta-e mit mondott Szabó Barabásnak?

— Nem.
Tanút megesketik.

Barabás Sámuel egy 82 $\frac{1}{2}$ éves aggastyánt hallgat ki ezután a törvényszék. Halkan mondja el vallomását. Elmondja, hogy Szőcs náluk lakott s az idő alatt nagyon becsületes embernek ismerte őt.

Mikor tőlük elment, akkor ő Szabóékhoz ment tudakozódni. Megállott a vendéglő ajtajában és kérdezősködött, ott azt mondták neki, hogy Szőcs falura ment egy Ferencz nevű emberrel. Az öreg nem lát jól, a hangot pedig nem tudja megismerni, habár úgy **Szabó** Istvánt, mint **Szabó** Károlyt beszélteti az elnök, hogy talán a hang után megismeri azt az embert, a kivel beszélt.

Szabó István állhatatosan tagad. Hiába mondja és figyelmezteti az elnök, hogy ugy a vádlottak előadása, mint a tanuk vallomása mind ellene szól. Semmit sem akar beismerni, bár mennyire szóljanak is ellene a körülmények.

Az öreg Barabást nyaggatja a bíróság, hátha még is felismerné kivel beszélt. Látó próbákat eszközölnek vele, de ez sem sikerül. A tanu megesketését mellőzik.

Boskovics Adolf optikust hallgatják ki ezután.

Elnök: Az ön könyvei szerint január 14-én üzletében egy fekete szemüveget vettek.

— Igen, de az a mit most látok, nem tőlem való.

Elnök: (Rámutat Szabóra és kérdi tanut) Látta-e valaha ezt az embert?

— Sohasem.

Elnök: (Szőcshez) Honnan tudja, hogy Szabó Boskovicsnál vette a szemüveget?

— Szabó mondta, hogy ott vette Szabó letagad ismét mindent.

Baumzweig Samu a következő tanu. Elmondja, hogy tőle január első napjaiban egy überzihert vettek. Ezt adta el azután Friedrich 7 frtért. Arról is tud, hogy Friedrich az üzletében zálogcédulákat adott el.

Elnök (Friedrichhez) Nézze Friedrich Ön pénzt kapott az eladott ruhákért, a zálogcédulákból is folyt be pénze miért volt hát szüksége mégis a Szabó 30 forintjára?

— A prémes kabátomban akartam járni. A tavaszi kabátomat 2 frtért, a

télt 7-ért adtam el. A zálogcédulákért pénzt kölcsönöztem Baumzweig-től.

— Igaz ez Baumzweig?

— **Tanu:** Nem igaz. Én a cédulákért nem akartam kölcsön adni pénzt.

Elnök: (Szabóhoz) Ön adott Friedrichnek 30 frtot, hát miért esengett Baumzweignak, hogy vegye meg Friedrich-től a kabátot?

— Én nem adtam senkinek semmit.

Friedrich: (Szabóhoz) Ha elismered, hogy velem voltál mikor a kabátot eladtam, miért tagadsz egyebet?

Szabó: hazudsz barátom. Igaz, hogy veled voltam, de pénzt nem adtam neked.

Az anyádtól kapott pénzt volt nálad. Már csak azért sem adtam pénzt neked, mert anyád, mikor a régebben neked kölcsönzött 50 frtomat megadta, megtiltotta, hogy ezután is kölcsönözzek neked.

Tanút megesketik.

Tanuk Szabó ellen.

Ezután a **Szabó** István kémkedésére vallomást tevő tanukat hallgatta ki a törvényszék.

Deák Ferencz tanu az első ezek közül.

Elnök: Mikor dolgozott a Grébe-háznál?

Tanu: 15-ike előtt néhány napig.

— Nem tűnt-e fel Önnek valami?

— Néhány nappal az eset előtt délelőtt és délután többször járkált arra egy körszakálas ember, ki mindig bekémlélt a kapu.

— Kivel dolgozott Ön?

— Egyedül, egy bolt portálján.

— Tudja mikor ölték meg Bürgert?

— Tudom. Én egy nappal előbb végeztem el a munkát. Mikor elmentem, az az ember még utánam is nézett. Gyanusnak tűnt fel ez nekem.

— Megismerné azt az embert?

— **Meg (rámutat Szabóra).**

— Friedrich járt arra?

— Igen egyszer. Épen a létrán állottam.

Tanu vallomására Szabó ismét egy mesével áll elő. Neki a megyeházához kellett mennie — azt mondja — mert pénzt kellett volna ott kapnia. Ő is látta a fiatal embert. De különben ő azt a fényképészt Ferency kereste, ki a 3 $\frac{1}{2}$ liter bor árával megszökött, mert csak ott van órák abban a házban, ott kellett laknia. Tanu azért nem szökölt meg, mert dolgozott. Ő csak Szatmárinak szólt.

Mikor az elnök figyelmezteti arra, hogy Friedrich és Szőcs vallomása teljesen ellene mond a tagadásnak, akkor ő ismét tagad.

Reinbold bíró (Tanuhoz) Miért tűnt föl önnek az, hogy olyan gyakran jár Szabó arra.

Tanu: Ott dolgoztam. Két ház mellett végigment, azután visszafordult s így járt mindig a ház előtt. Ezt többször láttam délelőtt és délután is.

Tanút megesketik.

Varró Györgyöt hallgatja most ki a törvényesség.

Elnök: Ismeri Szabót?

Tanu: Igen.

— Mikor látta őt a Grebe-ház körül járni.

— A napra nem emlékezem, de láttam, ott sétált fel és alá.

— Nem ment Szabó megyeháza felé.

— Igen, köszönt is.

Szabó: Igaz, hogy találkoztam Varróval, de én semmi rossz dologban nem jártam.

— Nem kérdezte őt is a fényképész illetőleg.

— Nem.

Tanút megesketik.

Elnök Varró megesketése után a tárgyalást 30 percre felfüggesztette.

A tárgyalás további folytatásáról reggeli számunkban kimerítő tudósítást fogunk közölni.

FELELŐS SZERKESETŐ
DR. PAPP JÓZSEF
LAPTULAJDONOS:
GOMBOS FERENCZ